Marea compoziție a trăirii din priviri

On Mai 09, 2021

Ceea ce trăiești prin intermediul creației tale este ceea ce privești la tine ca în urma trecerii firești în sânul naturii.

Toată arta mea constă în a vedea ceea ce nu se observă. Şi dacă ceea ce este prețios și aflat la vedere nu se observă întotdeauna prea ușor, intrând mai amănunțit în analiza unei creații a naturii, unică prin delicatețe și finețe, ei bine acest lucru se datorează opticii false prin case se privește problema frumosului, de care n-aș putea să fac abstracție niciodată.

Concomitent cu vederea vibrantă, plină de culoare, se instituie și punctul de vedere, cu desăvârșire adevărat, al noțiunii catalizatoare de atenție "Senzavisandhy", adică o adevărată măiestrie în imitarea Naturii Mame, de care trebuie să țin cont când sunt prins sub efectul artei, adică în afara timpului și a spațiului finit.

Pentru mine, frumosul este expresia unei priviri aruncate asupra unui spirit întrupat al naturii, cum este trandafirul "Double Delight", acea privire cu care începi să înțelegi totul, pe care pictorul o numește *Vissorthute* și pe care sculptorul o numește *Atissdivheva* , însemnând unul și același lucru: transpunerea aspectului fizic într-o reflexie a universului meu interior.

Privește numai acest trandafir, admiră frumusețea lui. Observă-l prin ochii artistului, cu acea sensibilitate a firii care-ți îngăduie să trăiești mai intens sentimentul de armonie, de împăcare cu tine însuți și cu tot ce te înconjoară. El pare să radieze acea neasemuită scânteie hărăzită de vraja artei care transformă orice punct dominant al privirii într-un cadru liber al formei și al liniei.

Leadership: Felul în care înțelegi legătura dintre artă și creație este o reflectare a stării tale lăuntrice în conștiința unei realități exterioare spiritului uman?

Pentru o clipă, trandafirul a dispărut din fața ochilor mei. Pesemne este înzestrat de la natură cu puterea de a se face nevăzut. Ce înseamnă asta? Poate că arta îndeplinește și alte funcții decât capacitatea de a observa, fiind totodată legată de simțul interiorității (cel mai mult luat în considerare de creatori), trecând peste realitatea imediată sub forma unei realități superioare. Spre deosebire de simțul ideal al depărtării, prin care dobândim un rezumat superficial al realității.

Când un element al naturii dispare din raza vizuală, abia atunci sfera interiorității noastre se lărgește, fiindcă nu ne mai rezumăm la partea materială, ci la partea spirituală. Așa se explică faptul că i-am respectat întotdeauna dorința trandafirului de a rămâne nevăzut și nu mi-am imaginat niciodată că ar fi avut vreun motiv anume să se ascundă de privirile mele curioase.

Învățând arta de a rămâne nevăzut, ascuns în celelalte 180 de grade pe care oamenii nu le pot percepe vizual, el și-a putut transforma absența într-un mod de a influența percepția privitorului, nu doar de a fi plăcut din punct de vedere estetic, ci de a fi simțit din punct de vedere spiritual într-o retragere, departe de lume.

Iar o învățătură cheie a marii cunoașteri este aceea de a-ți educa acțiunile încât să rămâi nevăzut, omis din câmpul vederii lumii, precum un trandafir care își închide petalele pe timpul nopții, pentru ca apoi să se deschidă și să dea naștere unor senzații mult mai intense în timpul zilei. Tot ceea ce cunoaștem în privința ochilor, trebuie să cunoaștem și în privința

privirii lor, căci ceea ce place privirii sunt ochii cunoscători.

Când privesc trandafirul, liber, stoic, plin de bună mireasmă tăinuită, încerc să privesc lumea prin ochii sinceri ai unui pictor care își redesenează cu îndrăzneală viața. Dar când trandafirul stă ascuns în întunericul unei vorbe care nu-și simte menirea, în întunericul unei minți ce nu tânjește după cunoaștere, în întunericul unei lumi însingurate și fără credință, atunci ți se deschid ochii îndeajuns de mult încât să cauți mai mult în tine răspunsul la vechea întrebare: "Cine sunt eu cu adevărat?"

Leadership: Această remodelare a percepției sinelui transpus într-un simbol al fidelității față de cunoaștere, necesită transfigurarea minții tale spre recunoașterea creației din perspectiva fundamentului ei spiritual?

Uită-te la ceva la care nu te poți uita, și încearcă să surprinzi ceea ce nu se poate surprinde. Te vei regăsi în universul meu, atât de îndepărtat de alte universuri, demn numai de o privire prudentă care își caută adevărata măsură în adâncimea unei tăceri infinite, a unei mărturisiri rămase fără glas.

Uită-te bine la ce vezi, și chiar de nu vezi nimic, măcar fă-o ca și când ai vedea. Sunt mereu asemenea unui roman în care eu sunt personajul principal. Uneori nu am milă față de mine însumi, mă pierd în uitare, alteori dovedesc o oarecare indulgență în înțelegerea faptului că uitarea nu este îngăduită unui creștin. Şi chiar dacă din tot acest naturalism se naște un dramatism, ceva tot mă apropie de artă.

Da. Vorbesc cu mine însumi ca și cum aș trece printr-o poartă strâmtă. În toate se află o decantare a trăirilor, ca într-o purificare a emoțiilor care modelează reprezentarea unei finalități a naturii în forma unui trandafir, finalitate care se află în relație subiectivă cu facultatea mea de cunoaștere a unui spirit întrupat al naturii.

Şi dacă tot nu mă poți vedea, surprinzându-mi ochii ațintiți spre cer, spre lună și spre soare, atunci mai bine este să nu mă vezi deloc sau niciodată, pentru ca tăcerea mea să nu ajungă până la tine, și nici să se reîntoarcă la mine.

Așa este. La un moment dat, cu toții privim spre universul creației, toți vrem să trecem prin viață ca un trandafir prin întunericul nopții, nevăzuți și totuși prezenți într-o manifestare de anvergură, în ipostaza unui personaj fantastic care trece dintr-o realitate în alta, dintr-o minte în alta, dintr-o scenă în alta, dintr-o încarnare în alta, dintr-o atmosferă relaxată într-o expoziție inedită.

Am ales un cuvânt foarte sonor legat de această experiență: *Quinthaoss* , adică simțul inconștient al sentimentului de "EU SUNT", fără vreo îndoială.

Fundamentul spiritual al unei creații este dat în principal de un sentiment înălțător: "Eu sunt parte dintr-un întreg care a fost împărțit în părți egale, și din care trandafirul reprezintă unitatea de măsură a sufletului solidar cu ființa divină".

Marea compoziție a trăirii din priviri este un mod de comunicare și relaționare dintre un activator emoțional și un suprarealist de natură clasică. "Cred că ne vom înțelege de minune", mi-a spus trandafirul. Se vede clar că întreaga lui ființă nu emană indiferență...

Așadar, când vorbesc despre conștiința unei realități exterioare spiritului uman, am în minte un exemplu excelent de empatie și sensibilitate pe care natura mi-l pune la dispoziție pentru

a-mi reflecta personalitatea, diferitele stări, capriciile, sinele, dispoziția..

Source: https://neculaifantanaru.com/marea-compozitie-a-trairii-din-priviri.html